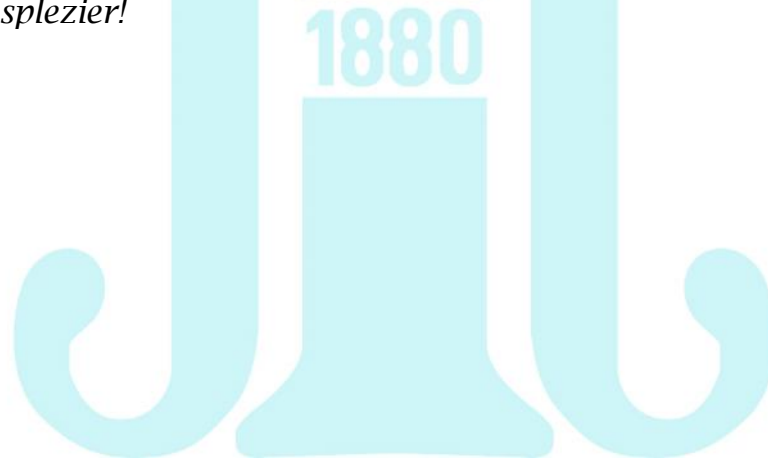


Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!



CONFUTATIS MALEDICTIS

Een monoloog

door

1880

Tom de Beckker

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2006

Nr.2924

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *CONFUTATIS MALEDICTIS* op te voeren moet de naam van auteur *TOM DE BECKKER* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2006/0220/026

ISBN-10 90-385-0958-8

ISBN-13 978-90-385-09587

© 2006 Toneelfonds J. Janssens/Tom de Beckker

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

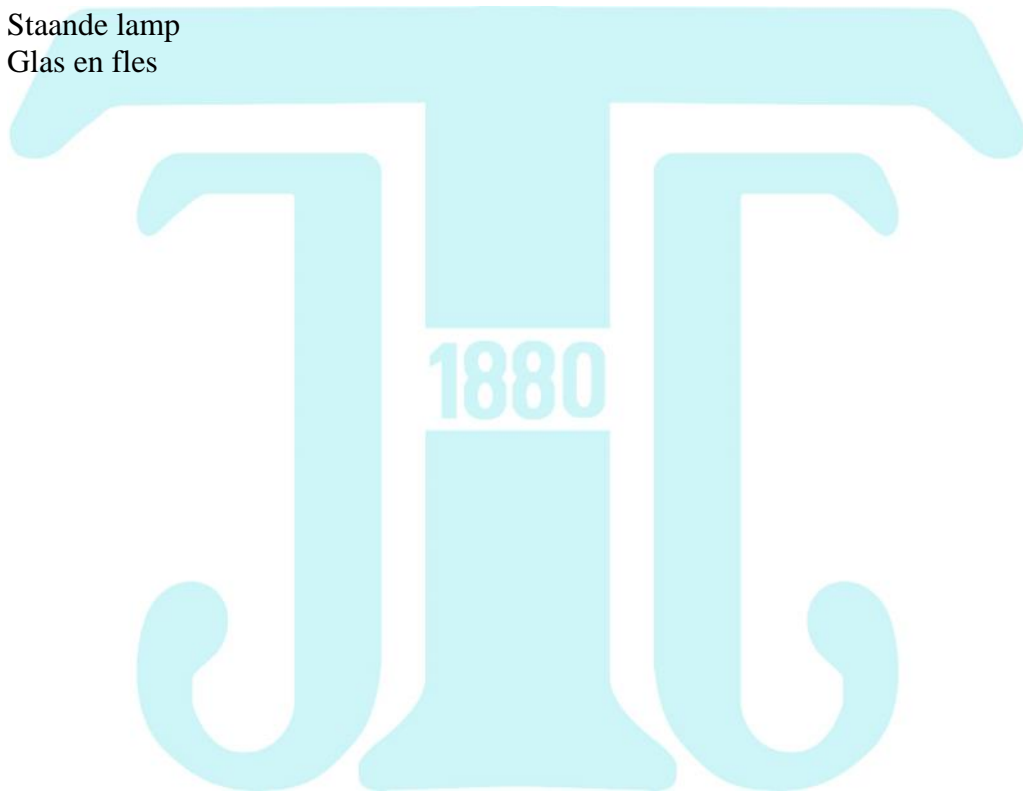
PERSONAGE

(1 heer)

MAN VAN MIDDELBARE LEEFTIJD

DECOR

Zetel
Staande lamp
Glas en fles



MAN : Ze hadden mij verteld dat er niks was om schrik voor te hebben, dat het allemaal rustig zou verlopen, in alle intimiteit, met mijn naasten, dat ik gewoon dat lichtje moest volgen dat ik zou zien op het einde van de tunnel.

Toen ik vroeg hoe die tunnel er uitzag, of hij met bakstenen was bezet of gewoon in beton gegoten, moesten die witte jassen het antwoord schuldig blijven. Toen ik daarop vroeg of het een fel licht zou zijn of een flou puntje in de verte, moesten ze wederom het antwoord schuldig blijven. Ik hoef u zeker niet te vertellen wat mijn volgende vraag was. Jawel, hoe wisten die mannen dan dat het allemaal rustig zou verlopen? Voor hetzelfde geld zou ik in een rioolbuis terechtkomen langswaar de behoeften van het hele ziekenhuis hun uitweg zochten, met op het einde een kanjer van een phare, en dat zou mijns inziens niet bijzonder rustig zijn voor mij.

Bij het horen van deze woorden hebben ze m'n voorhoofd nog eens gedept met een nat washandje en aan m'n vrouw gezegd dat ik aan het ijlen was, dat het binnen een paar minuutjes wel beter zou worden als ze een nieuwe baxter hadden gestoken. En mijn vrouw geloofde die mannen natuurlijk. Alles wat ze verkondigden, slikte ze als zoete koek. Toen ik protesteerde, om haar duidelijk te maken dat ze die gasten niet zomaar moest geloven, hebben ze haar gevraagd om even de kamer te verlaten, de bandieten. Maar ja, zo gaat dat nu éénmaal, eens dat ge dat fabriek binnenkomt, hebt ge niks meer in de pap te brokken.

't Is alsof ge uw eigen doodsvonnis tekent. Ze stoppen u in een kamertje waar ge amper kunt bewegen, in een bed met lakens die stinken naar het stijfsel en met zo'n lelijk groen kleurtje op de muur. En pas op, dat staat daar met een reden op hé. Volgens de kleurenleer van Goethe staat groen voor het rustige, voor het wegnemen van de drang om vooruit te komen. Ze brainwashen u dus opdat ge niet meer voor- of achteruit wilt. En dat is natuurlijk wat ze willen hebben, dat ge gelijk een plant uw uren daar slijt en zeker niet de intentie aan de dag legt om hen tegen te spreken. Soit, toen ze me binnenbrachten, had ik

sowieso al niet de fut om veel tegen te sribbelen. Maar het is de gedachte hé.

En daar lag ik dan, te wachten op een nieuw zakje dat langzaam maar zeker via het buisje in m'n hand zou leegsijpelen. Eerlijk gezegd, het aanbrengen van die zakjes waren zo ongeveer de enige momenten van mijn ganse verblijf in die kille bunker daar waar ik naar uitkeek.

Eens de vloeistof de weg naar m'n bloed gevonden had, werd het groen op de muur iets lichter, en nog wat lichter, en nog een beetje, om uiteindelijk over te gaan in een mooi, zacht roze waarin ik, zoals ik vroeger als kind placht te doen met de wolken, allerlei figuurtjes begon te vormen. Zo waren er bijvoorbeeld grappige, kleine mannetjes die aan het werk gingen met gekke instrumenten die bijwijlen leken op muziekinstrumenten. En terwijl die ventjes daar aan het werken waren, lachten ze heel de tijd. Ze lachten naar mij, niet om mij uit te lachen, maar meer met de intentie me op te vrolijken. En dat ze daar in slaagden, stond buiten kijf. Dikwijls genoeg kwam de zuster kijken of alles nog in orde was, omdat ze me hoorde lachen tot in hun keuken. Ja ja, het waren fijne vriendjes die ik daar had. Spijtig genoeg konden ze niet lang blijven spelen, juist zo lang tot het zakje leeg was. De muur werd langzamerhand terug donkerder en donkerder om uiteindelijk terug te komen tot zijn lelijke, groene ik.

Enfin, ik was dus op het punt gekomen dat ik protesteerde tegen die witfrakken die mij hadden verzekerd dat alles rustig zou verlopen. Toen ze éénmaal als een dief in de nacht uit de kamer verdwenen waren, lag ik terug alleen. Geen vrouw, geen kinderen, geen naaste familie te bespeuren. Aangezien ik niets beters te doen had, begon ik dan maar aan de grote “mentale voorbereiding”.

Hoe begint een mens aan zoiets? Ik had geen flauw idee, 't was dan ook de eerste keer dat ik me daarover moest bezinnen, over dat grote moment. Héél groot moment. Ge doet het natuurlijk ook niet alle dagen hé, naar de eeuwige jachtvelden vertrekken. Hoe bereidt ge u op zoiets voor? Dat was duidelijk de